

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VIII

číslo 6

Srpen 2003

Foto Ing. Mgr. Marie Zimmermannová

Zasedání sněmu katolické církve

Církevní událostí prázdnin bylo bezpochyby zasedání sněmu katolické církve na Velehradě od 6. do 12. července. Celý sněm má přispět k reflexi současného stavu české církve a k rozpoznání dalších cest, po kterých má jít.

Podrobné informace na snem.cirkev.cz

ZÚČASTNĚTE SE:

do 5. 9. – Hejnice

Výstava foto S. Weisse: Pocta světlu

23. 8. – Albrechtice v Jizerských horách

Mariánská pouť

30. 8. – Přepeře u Turnova

Letní šachový turnaj

2. 9. – Kutná Hora

Muzikál „Samuel – poslední soudce“

6. 9. – Přepeře u Turnova

Střelecká soutěž

12.–14. 9. – Křižanov

Chlapské soustředění s R. Rohrem

19. 9. – Bohosudov

Pouť rodin

19. 9. – Lučany nad Nisou

Koncert Gospel Time

20. 9. – Loukov u Semil

Turnaj v malé kopané

21. 9. – Jičín

Koncert skupiny VeKa

26. 9.–28. 9. – Mělník

Víkendovka pro mladé

27. 9. – Malá Bukovina (DC)

Svatováclavská pouť

3. 10.–5. 10. – místo bude upřesněno

Kurs animátorů

4. 10. – Litoměřice

Vzdělávací kurs ve víře pro dospělé

7. 11.–8. 11. – Mladá Boleslav ?

XXVIII. diecézní setkání mládeže

Podrobné údaje uvnitř čísla

Dále v čísle

Zajed' na hlubinu ...strana 5

Kněžské svěcenístrana 7

PhDr. Jiří Kolář.....strana 8

zdislava.signal.cz

Studio Štěpán Radia Proglas

V Litoměřicích vzniká další regionální studio Radia Proglas

V lednu tohoto roku se při své soukromé cestě setkala šéfredaktorka Radia Proglas Marie Blažková s P. Martinem Davídkem. Společně se shodli na možnosti vzniku regionálního studia Radia Proglas v Litoměřicích, a tak vše hned předběžně projednali s otcem biskupem Josefem Koučkem.

P. Davídkovi se bohužel nedařilo najít pro tuto práci ochotné spolupracovníky, i přesto že

on sám už má s prací v médiích zkušenosti. Zatím tedy alespoň s pastoračním centrem a centrem pro mládež zprostředkovávali do brněnské redakce nejrozdílnější oznámení o akcích konaných v naší diecézi.

Já sama jsem se o myšlence vzniku studia dozvěděla od svého známého z Prahy, který se zúčastnil jedné z besed s ředitelem Proglasu P. Martinem Holíkem. Tam se také mluvilo

o tom, že se nedaří dát dohromady tým lidí pro litoměřické studio. Tato zpráva však byla tak neodbytná, že jsem se rozhodla a s P. Davídkem jsem se domluvila. Třetího března tohoto roku jsme se tedy vydali do Brna, kde nás přijali s otevřenou náručí a s nadšením. Tam se již definitivně domluvilo a založilo regionální studio. Nese jméno nepřehlédnutelného kardinála Trochty – Štěpán.

V této době jsem teprve začala o této práci přemýšlet a zjišťovala jsem, jak se v rádiu pracuje a co to obnáší.

Po připojení telefonní linky a internetu tedy začneme již během několika dní naplno pracovat. Přivítáme jakékoli informace o různém dění v naší diecézi, postupně i myšlenky na den a poté, co se nám bude náš rozjezd dařit, budeme hledat i zajímavé hosty.

První kontakty

(přibude ještě pevná linka):
mobil: 732 874 034,
e-mail: stepan@proglas.cz

*Z litoměřického studia
Štěpán pod otcovským
vedením P. M. Davídka
Marie Koscelníková*

Internetová Zdislava

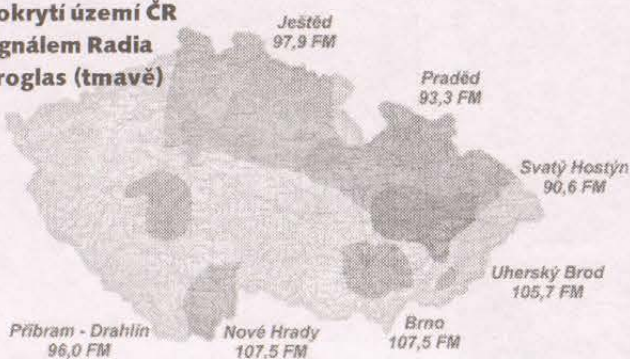
Naše Internetová Zdislava si narodil od „papírové“ redakce dovolenou nevzala. Prázdniny neprázdniny, nové články vycházejí stále, i když s menší frekvencí. Také hlasovat v anketě je možné stále, anketní otázka pro měsíc červen a nakonec i červenec byla: Kterou z novinek na stránkách Zdislavy považujete za nejpřínosnější? Přestože se některému ze zlomyslných návštěvníků našich stránek podařilo výsledky ankety značně zkreslit, mám tu pro vás výsledky nezkrácené. Jako nejpřínosnější novinku označili návštěvníci webu Články téhož autora (umožňující jejich okamžité zobrazení), hned v závěsu pak skončily Akce na Signá-Lech.cz a Biblické kvízy.

Ve druhém prázdninovém měsíci srpnu můžete v anketě odpovídat na anketní otázku „Jak hodnotíte text o sv. Zdislavě?“ (Představení patronky našeho časopisu na internetových stránkách Zdislavy).

Začátkem prázdnin se již konečně podařilo zcela dokončit internetové stránky Zdislavy, takže nyní už ji čekají jen drobné úpravy či opravy, kterých je občas někde zapotřebí.

Dominik Fišer

Pokrytí území ČR signálem Radia Proglas (tmavě)

Setkání Zdislavy a Štěpána

Po několika staletích se setkaly dvě velké osobnosti našeho náboženského života: Zdislava a Štěpán. Podaly si ruce a vydaly se na pouť litoměřickou diecézí. Protože Štěpán chtěl své putování rozšířit po převážné části naší republiky, udělal to za pomoci svého duchovního otce Radia Proglas. Průbojná Zdislava chtěla více, chtěla oslovit celý svět, uskutečnila svůj záměr použitím moderní techniky – internetu. Její záměr se podařil, neboť mezi prvními kladnými ohlasy přišel i pozdrav až z Austrálie.

Je třeba oba poutníky představit celým jménem: Zdislava je měsíčník litoměřické diecéze, má svou rodnou sestru na stránkách internetu, Štěpán je regionální studio Radia Proglas a nese nepřehlédnutelné jméno kardinála Trochty, sídlí v bývalém konviktu v Litoměřicích, dnešním Diecézním domě kardinála Trochty a jeho vedení se ujal mladý kněz P.M. Davídek s Marií Koscelníkovou. Je samozřejmé, že obě Zdislavy, jak časopis tak internetová stránka, a i studio Štěpán potřebují velkou řadu pomocníků, kterými těmi se může stát každý z nás. Zdislava potřebuje více čtenářů-předplatitelů, Štěpán více posluchačů Radia Proglas a hlavně další členy Klubu přátel Proglasu, kteří svými příspěvky udržují provoz rádia. Všichni společně potřebují v nemalé míře nějaký Zdravas, Otčenáš nebo několik zrnek růžence. V čele Zdislavy, Štěpána i Proglasu stojí kněží a ti na vás pamatují pravidelně u oltáře, když pozvedají proměněnou Hostii, a to je jejich nesmírně cenný dík za naši pomoc.

Pomozte podle svých sil a možností a vaše pomoc se k vám vrátí v mnohem větší míře.

Milada Veselková

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost Tanvald,
Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. Telefon 603 324 397
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Číslo účtu: 963293379/0800

Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek

Sazba Jan Macek, © 2003 Corel Corp. a Jan Macek.

Jazyková úprava tohoto čísla: Věnceslava Fišerová. Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1500 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2003: 125 Kč + poštovné
Ročník VIII., číslo 6. Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042
Datum vydání: 24. 8. 2003. Uzávěrka příštího čísla: 29. 8. 2003
Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4
prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí duchovních naší diecéze

V září 2003 slaví narozeniny

- 3. 9. Piotr Jerzykiewicz MS – 29 let
- 8. 9. Jaroslav Gajdošík – 43 let
- 12. 9. Jan Dudys – 67 let
- 14. 9. Vít Jůza – 38 let
- 15. 9. Pavel Michal – 51 let
- 15. 9. Karel Kahoun – 80 let
- 17. 9. Josef Faltejsek – 55 let
- 23. 9. Drahošlav Bernard Říský OFM – 78 let
- 25. 9. Mirosław Matejko MS – 31 let
- 26. 9. Pavel Ajchler – 46 let
- 27. 9. Alois Heger – 27 let
- 28. 9. Václav Horniak SVD – 51 let

V září 2003 slaví výročí svěcení

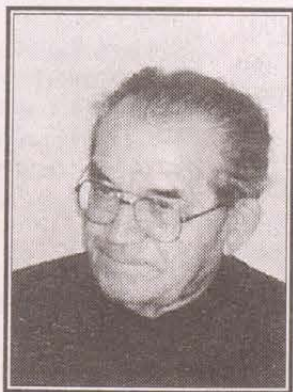
- 14. 9. Libor Švorčík, na misiích v Kanadě – 7 let
- 14. 9. Klaret Antonín Dąbrowski OFM – 17 let
- 17. 9. Jan Burian – 20 let
- 24. 9. Alexander Hanisko, trvalý jáhen – 9 let
- 25. 9. Jan Pur, trvalý jáhen – 9 let
- 25. 9. Miroslav Kloz, trvalý jáhen – 9 let

První výročí úmrtí děkana Msgre. Jana Pohla ze Cvikova

Dne 23. června 2003 uplynul rok od úmrtí děkana Jana Pohla, který celých 43 let spravoval farnosti ve Cvikově a jeho okolí. Tohoto výročí jsme vzpomněli při bohoslužbě slova, kterou vedl jáhen Jan Policer z České Lípy.

Otec Pohl všechny své síly do posledního okamžiku věnoval zodpovědné zprávě jemu svěřené farnosti, zvláště v nejtěžším období pronásledování komunistickým režimem. Sám byl v 50. letech dva roky internován. Poslední rok svého života se vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu bez pomoci neobešel, ale vždy byla u něho na prvním místě starost o farníky a celou farnost. V čase po „sametové revoluci“ se aktivně zapojil do veřejného života, kdy každému z nás dodával sílu k další činnosti.

Ke sklonku života obdržel od Svatého otce Jana Pavla II. titul „Čestný papežský prelát“, kterého si nesmírně vážil a který zároveň vnímal jako odměnu za svoji celoživotní práci na tomto světě.

Ivo Škola a farníci

Hockewanzel – výjimečný kněz naší diecéze

Hockewanzel se narodil 8. ledna 1732 jako syn mlynáře Franze Hockeho a jeho ženy Dorothey. V knize křtů z Jezvé jsou kromě rodičů uvedeni jako svědkové dva písaři, jako by byli sudičkami z pohádky. Jeden z písařů mu dal do vínku nepřekonatelný odpor ke psaní, pivovarský písař mu k tomu předal neuhastitelnou žízeň. Po matce, bodré mlynářce, zdědil pohotovou vyřídilku. S touto „výbavou“ rostl a působil v kraji nad Ploučnicí Wenzel (Václav) Hocke – přezdívaný Hockewanzel, fařář v Bukovině a později arciděkan v nedaleké Horní Polici.

Ze života této kněžské osobnosti dozrívajícího baroka vám, milí čtenáři, přinášíme při příležitosti dokončené opravy kostela v Malé Bukovině, kde P. Hocke působil, jednu z povídek (na straně 4).

Z povídky se možná leckterému čtenáři bude zdát, že Václav Hocke byl figurkou bezstarostného komika, avšak není tomu tak. Humorné povídky ze života tohoto kněze pouze dokreslují velikost jeho osobnosti, která se dokázala přes všechnu svou vážnost a vznešenost úřadu „infulovaného arciděkana“ (významný kněz nosící mitru a berlu jako biskup) zasmát sama sobě.

Co je třeba především říci o knězi, Václavu Hockeovi, sepsal biskup Ferdinand Kinderman, rytíř ze Schulsteinu ve své vizitační zprávě ze září roku 1795:

„V kostele je vzorný pořádek a úzkostlivá čistota... Školní mládež je pod vedením ctěného arciděkana vzorně vyučována. Uznání patronátního úřadu... svědčí o tom, že infulovaný arciděkan a kněz Václav Hocke je člověk s výjimečnou kněžskou zralostí, znamenitě vyhovující jeho pastýřskému úřadu. Pracuje také ve zbožnosti a vši dobrotě pro pokrok, a pro to všechno si

získal lásku a plnou důvěru svých farních dětí, které jej ctí jako svého pastýře a otce.“

Hockewanzel byl obyčejným vesnickým farářem a zůstal jím také, když byl jmenován biskupským vikářem (1797) a před svou smrtí dokonce konzistoriálním radou (1807).

Jestliže jeho výroky a žerty, jak je známe z jeho vtípů, byly sebevíc drsné a někdy smíchané s notnou dávkou hrubosti, nebyly urážející. Byla to dobrá a božská hrubost a jeho kněžskému povolání nepůsobila žádnou újmu.

Děkuji paní Richterové z České Kamenice za poskytnutí přeložených povídek ze života kněze Hockewanzela, které v padesátých letech 20. století sesbíral z archivů a německy vydal rodák ze Žandova pan Willi Lang. Poděkování platí rovněž překladatelce paní Kristě Flenkové jakož i všem, kteří dovolují laskavě tyto povídky uveřejnit v našem časopise.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Bukovinská radost

Po čtyřleté úspěšné rekonstrukci se letos završuje obnova kostela svatého Václava v Malé Bukovině na Děčínsku

Ač malý kostelík, přece neunikne lidskému oku, protože leží v dominantní poloze na kopci mezi Malou a Velkou Bukovinou na tzv. Václavském vrchu (Wenzelshöhe), nedaleko státní silnice ze Žandova do České Kamenice.

Jeho zanedbaný stav volal po důkladné generální opravě. Proto se rekonstrukce dotkla téměř všech částí kostela, krovu, věží, zahrnula zhotovení železobetonového věnce na vrcholu zdiva kostela, výměnu oken, obnovu stropů včetně štukové výzdoby, fasády, elektroinstalace, drenáží, odvětrávání podlah, nové podlahy, restauraci oltářů a varhan. Staví se rovněž ohradní zdi kolem kostela, které se zřítily někdy za minulého režimu, upravuje se okolí kostela. Obec obnovuje pískovcovou sochu sv. Jana Nepomuckého u kostela a kupuje nové věžní hodiny.

Původ kostela sahá do první třetiny 18. století. Tehdejší majitel Velké Bukoviny Benedikt Praschel z Praschenfelderu vystavěl v letech 1716–1723 kostel zasvěcený svatému knížeti Václavu. Sám donátor je v kostele pochován. Roku 1723 byla založena farnost Malá Bukovina. V letech 1769–1779 zde působil kněz P. Wenzel Hocke, lidově přezdívaný Hockewanzl, proslulý svou dobrotou k lidem a osobitým humorem.

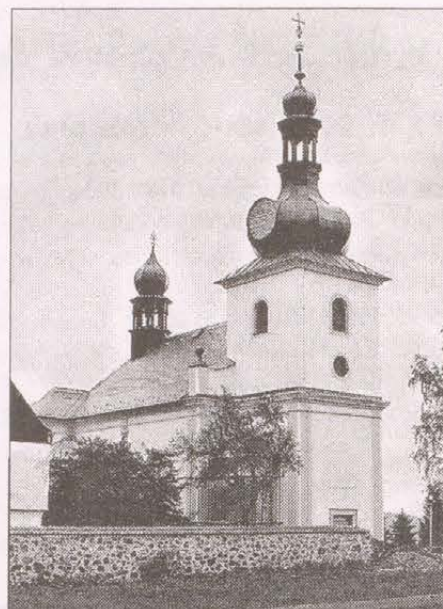
Posledním knězem na místní faře byl P. Franz Langhans, který musel odejít v r. 1946 do Německa. Poté byla farnost spravována poněkud z Benešova nad

Ploučnicí. Kostel už po II. světové válce nebyl předmětem zájmu a silně chátral, vystaven nepříznivým povětrnostním vlivům na vrcholu kopce. P. MUDr. Ladislav Kubíček začátkem 70. let minulého století v době tvrdé normalizace zachránil střechu kostela a i s omezenými finančními možnostmi zprovoznil interiér kostela, ve kterém se zase pravidelně začaly sloužit bohoslužby. P. Jan Bláha, působící v Benešově nad Ploučnicí, obnovil fasádu kostela v roce 1986. V kostele se tehdy sloužila už jen jediná mše svatá v roce na sv. Václava, a to až do roku 1993, kdy byl kostel vykraden a jeho prostředí se stalo nedůstojným ke konání bohoslužeb.

Na svatého Václava se na mši svatou scházelo kolem třiceti lidí ze vsi. Dnes se již všichni těší na svatováclavskou pouť, kdy se po deseti letech v kostele bude znovu slavit Nejsvětější obět. Zájem v celé farnosti je veliký, to dosvědčuje dost rukou ochotných přispěchat na pomoc, když je třeba. Aktivní jsou jak místní hasiči, tak i fotbalový klub. A tak díky finanční pomoci, která plynula a plyne ze všech možných stran, bude v sobotu 27. září 2003 kostel sv. Václava v Malé Bukovině znovu vysvěcen litoměřickým biskupem Mons. Josefem Kouklem.

Na tento den zveme co nejsrdečněji čtenáře časopisu Zdislava s rodinami a přáteli. Přijďte na bukovinskou pouť!!!

Za správu farnosti Mgr. Marcel Hrubý

Program svatováclavské pouti v Malé Bukovině v sobotu 27. září 2003

9.30 – Krojovaný průvod s kapelou od kostela sv. Václava v Malé Bukovině směr Velká Bukovina, Karlovka a zpět do obce Malá Bukovina

10.30 – Koncelebrovaná mše svatá, při které bude znovu vysvěcen kostel sv. Václava. Hlavní světitel Mons. Josef Koukl. Pěvecký sbor přednese pod vedením sbormistra pana Igora Heinze ze Šluknova Svatováclavskou mši

16.00 – Koncert duchovní hudby – vystoupí chrámový sbor z Mutěnic

17.00 – Děkovná mše svatá sloužená za všechny dobrodince kostela

19.00 – Svatováclavská zábava na sále hospody „U Karbouse“ ve Velké Bukovině s dechovou kapelou Kateřinka z Mutěnic.

Hockewanzel vyhrává sázku – lidová povídka

Hockewanzel měl rád nejen kapku dobrého vína, ale i hru v karty. „Cvik je mrcha co vábí – andělé to hrají v nebi.“, bylo jedno z jeho oblíbených rčení. Jednou v době před Velikonoce přišel při této nebeské zábavě opět o všechny své peníze. Justiciár Wassermann a sládek Kriesche, kteří jej v klubu obehrali, se pak spolu se sedlákem Schafferbaalem pásli na jeho rozčilení. Tu najednou Hockewanzel vyskočil a vykřikl: „Konec! Naprostý konec!

Nebudu už hrát.“ A hodil kartami prudce na stůl, až létaly všemi směry na zem.

Justiciár a sládek se po sobě podívali, potutelně se smáli a pak odešli ven. Když se vrátili, arciděkan stále ještě láleřil. Justiciár mu však skočil do řeči: „Mám nápad, velebnosti, jak můžete získat vaše peníze nazpět do posledního halíře. Stačí, když do svého velikonočního kázání třikrát zapletete pro nás hříšné karbaníky slovo trumf.“ Hockewanzel se na

chvilu zamyslel a pak se nedůvěřivě justiciára a sládku zeptal: „Myslíte to vážně?“ Justiciár mu na místo odpovědi podal ruku. „A vy proti tomu také nic nemáte, Schafferbaale?“ „Naprostě nic, pane arciděkane“, odpověděl sedlák, který nikdy žádnou legraci nezkalil, a pokračoval v nácpaní své dýmky. A tak byla tajná dohoda zpečetěna.

Na Bílou sobotu se slavilo zmrtychvstání Páně bengálským ohněm a rámušem z hmož-

dířů. S tympány a trumpetami začala velikonoční neděle. Kostel byl samozřejmě zcela zaplněn, o to se už justiciár a sládek postarali. Všude vládlo napětí, každý chtěl vědět, jak se tentokrát pohotový pastýř zachrání. Nebylo třeba dlouho čekat. Již prvními třemi slovy svou sázku vyhrál.

„Trumf, trumf, trumf!“, zvolal a uhodil pěstí do okraje kazatelny, „tak to říkají hráči, kteří neznají Boha, ale já říkám trumf! Spasitel vstal z mrtvých!“

Zajed' na hlubinu

Manželství občas vypadá, jako když se na mělčině kolébá chatrná lodička. Protože se do děravé lodi tlačí voda, plují manželé raději jen na dohled od pobřeží. Jejich společná lodička manželství často dře o dno a vesla bezmocně plácají do mělké vody.

Manželská setkání 2003

„Zajed' na hlubinu“ bylo mottem Manželských setkání ve Vysokém Mýstě. Velkolepé týdenní plavby manželstvím se zúčastnilo 34 manželských párů se čtyřiceti dětmi. O plavčíky se staralo 19 pečovatelu a všechny přítomné duchovně doprovázel lodní kaplan P. Petr Fadrhons a hlavní pečovatelka Martina Kuchyňková. Na naší lodi Manželských setkání se s námi plavil P. Josef Kopecký SBD, Br. P. Paskal Novák OFM a psychoterapeutka MUDr. Ludmila Stajnerová. Tuto týdenní plavbu pořádalo Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického a občanské sdružení Centrum pro rodinu Liberec za laskavé finanční podpory německé nadace Renovabis.

Návod k plavbě

Týden Manželských setkání 2003 se stal návodem, jak opravit poškozenou loď, najít správný směr plavby a odpoutat se společnými silami od břehu, minout nebezpečné útesy, napnout plachty a vyplout na hlubinu manželského života.

Mnozí z účastníků pochopili, že ten, kdo bere manželství jako samozřejmost, která se prostě žije sama od sebe, musí nutně uvíznout na mělčině. Bez poznání rozdílů mezi mužem a ženou narazí na bouři vzájemného nepochopení a ten, kdo nedokáže přijmout správné priority, neumí zvolit ani správný směr plavby. Na každou loď čeká spousta nebezpečí a bez dobré komunikace a vyjadřování svých pocitů nejsnáze lodička narazí na zrádné útesy. Nic v životě není samozřejmost a vůbec už ne lidský vztah. Zvlášť vztah takové intenzity a takové velikosti, jako je manželství.

S radostí proto oznamujeme, že všech 34 manželských párů se odpoutalo od pobřeží a zamířilo na hlubinu partnerského vztahu. Získaný certifikát způsobilosti k plavbě manželstvím zdobí teď jejich rodinné kajuty.

*Manželé Iva a František Růžičková
vedoucí diecézního centra pro rodinu*

Pošta dobrých zpráv, Pepa z Příšovic a spol.

Manželé se účastní přednášek a pak ve skupinkách prohlubují a očišťují svůj vztah. V této době je třeba pečovat o jejich děti. A to už nastupuje armáda pečovatelu s arzenálem nápadů: koupaliště, zmrzlina, park, houpačky a kolotoč na hřišti, celodenní výlet, muzeum, zámek, hrad, soutěže, malování, katecheze, tělocvična, hřiště: míče, švihadla, obruče, opičí dráha, hry...

Mottu letošního setkání odpovídala výzdoba kaple a přednáškového sálu: loď, kormidlo, provazový žebřík, houpačí síť plná ryb, pádlo, lucerna, živé rákosí i s doutníky... Na obětním stole se v kulatém akváriu proháněla zlatá rybka – Pepa z Příšovic.

U kaple na každého čekala „Pošta dobrých zpráv“. Velmi milá věčička! Každý účastník zde měl svou obálku, kam mu chodily dobré zprávy. A některé byly opravdu moc milé, povzbudily, dodaly odvalu. Poznali jsme, že některé milé věci se sdělují mno-

hem lépe písemně než ústně. A tak si každý z nás mohl domů odvézt hromádku hřejivých psaníček-pohlazení.

Těmi hlavními, co všechno zařizovali a organizovali, byli manželé Růžičkovi z Diecézního centra pro rodinu. Po celý týden jsem obdivovala jejich klid, velkorysost a ochotu odpovídat mi na tisíc otázek.

Že je to zajímavá akce?!

Chcete se také zúčastnit? Jste-li manželé, kterým není jedno, jaký je jejich vztah, nebo je-li vám alespoň 18 let a chcete věnovat jeden týden svých prázdnin dobrovolné službě – hlídání dětí, ozvěte se na Diecézní centrum pro rodinu.

Kontakt na vedoucí: Mgr. Iva Růžičková, tel.: 606 501 897, e-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz

Martina Kuchyňková, hlavní pečovatelka

Milí přátelé,

děkujeme ze srdce všem, kteří se podíleli na zradu Manželských setkání svou modlitbou, věcnými či důležitými finančními dary. Největší díky patří všem účastníkům, kteří s velkou odvahou pluli v Boží náručí na hlubinu svého vztahu. Díky všem pečovatelům za skvělou péči o naše „plavčíky“ v době, kdy jsme mohli jako partneři plout na HLUBINU.

Iva Růžičková, vedoucí diecézního centra pro rodinu v Litoměřicích

Svatodušní pochod 2003

Příchovice – Vratislavice 6.–7. 6. 2003

Když jsme uvažovali, odkud letos vyrazíme a kudy půjdeme Svato-dušní pochod, dospěli jsme k závěru, že existuje zhruba šest možností. Jednu z nich – z Českého Dubu přes Ještěd – jsme zvolili vloni. Letos jsme se rozhodli pro jiný směr, a to od Krkonoš – z Příchovic přes černostudniční hřeben.

Večer

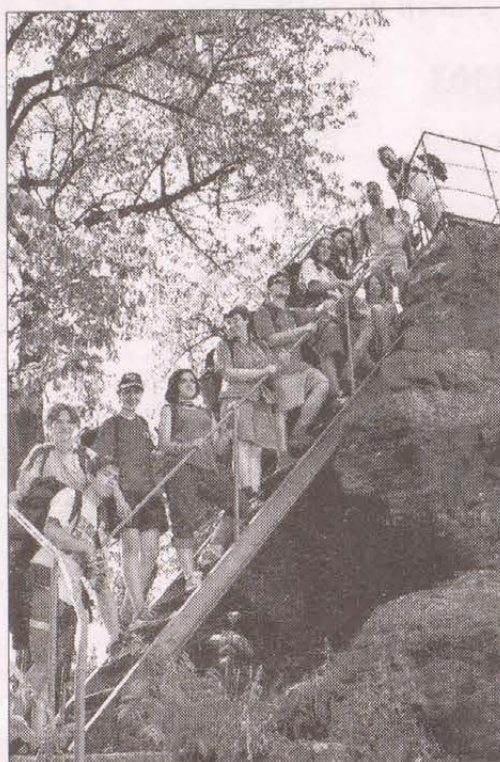
Autobus na Harrachov nás vyvezl ke kořenovskému motorestu, odkud jsme už pohodlně dorazili až do Interdiecézního centra mládeže Křižovatka v Příchovicích. Po večeri jsme přihlíželi večernímu programu, který měly přichystané polské děti, a den jsme zakončili chválami v místním kostele sv. Víta.

Nakonec bylo rozhodnuto, že v sobotu vyrazíme v půl osmé ráno, což někteří z nás přijali se značným reptáním. Nakonec se ovšem ukázalo, že to bylo optimální řešení a že jsme tak mohli všechno pohodlněji stihnout. Okolo jedenácté hodiny večerní jsme se uložili ke spánku. Komu se ale nepodařilo usnout rychle a tvrdě, měl smůlu, jelikož polští mládežníci zde trávili svou poslední noc a hodlali si ji opravdu užít. Myslím, že v půl druhé jsem už spíše omdlel, než usnul.

Ráno

Chlapecká část expedice ráno působila zřejmě unaveněji a nevyspaleji než poutnice-děvčata. Nicméně sluneční paprsky brzy rozehnaly únavu a my jsme se kochali nádhernými výhledy na Tanvald a údolí řeky Kamenice. Kráčeli jsme svižným tempem a v družných hovorech, nicméně bystřejším z nás začalo být brzy podezřelé, že žlutou značku jsme viděli naposledy před čtvrt hodinou a že cesta vede jiným než předpokládaným směrem. Nakonec jsme se na značku vrátili a sešli do malebných Velkých Hamrů, kde jsme přijali srdečné a vskutku křesťanské pohostinství od mladé rodiny bydlící na zdejší katolické faře. Podívali jsme se i do kostela sv. Václava, kde jsme chválili Pána za nádherný den a vyprošovali si Ducha svatého pro naše životní cesty. Dozvěděli jsme se zde také ledasco o kostele i o obci samotné.

Z Velkých Hamrů jsme vyrazili na černostudniční hřeben. Cesta byla lemována, jak jinak, dalekými výhledy do okolí. Na Černou Studnici jsme dorazili kolem druhé hodiny a udělali jsme

si zde obědovou pauzu. Ti z nás, kteří se doposud nenasytili krásných výhledů, obětovali 15 korun a vylezli se kochat na rozhlednu. Musím říci, že to opravdu stálo za to.

Horko

Potom jsme pokračovali za značného horka přes Vrkoslavice a Dobrou Vodu na Rádlo, kde se otužilejší z nás vykoupani. Voda byla vyhřátá, nicméně už dosti špinavá, čemuž se vzhledem k množství koupajících se lidí vůbec nedivím. Kvůli únavě jsme minuli i další raritu – Císařský kámen – a zamířili rovnou do Vratislavic s občerstvovací mezizastávkou na biblicky znějícím místě – u restaurace Mojžíšův pramen. Cestou se k nám připojil i Radim, který se zdržel ve Velkých Hamrech, na Černé studnici nás minul o dvě minuty a nevybaven mobilním telefonem putoval

za námi zcela sám divokou přírodou.

Nicméně vše dobře dopadlo a ve Vratislavicích už na nás čekal vynikající guláš, který pro unavené a hladové poutníky uvařil pan Fišer. Myslím, že pořádat podobný pochod se vyplatí už jenom kvůli tomu guláši! Po večeri přijel příchovický kněz Vláďa Novák s mládežníky a ještě mnozí další, především mladí lidé. Mohli jsme tak mezi sebou přivítat i Danieľu z Litoměřic.

Noc

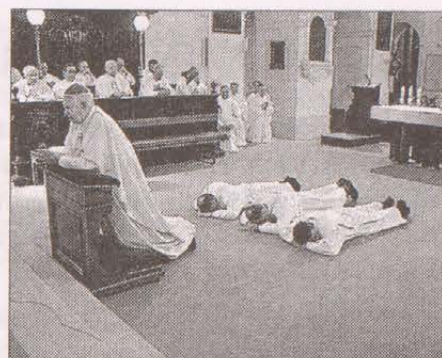
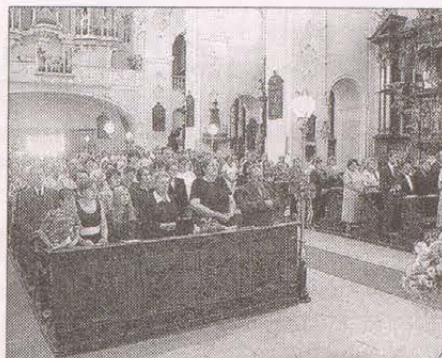
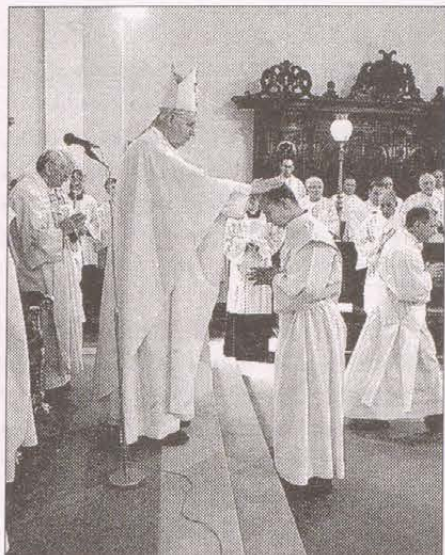
Svato-dušní vigilie byla sloužena podle zcela nové liturgie a za sebe musím říci, že to byla velmi hezká slavnost. V kapli Vzkříšení osvěcené po celou bohoslužbu pouze svíčkami a naplněné příjemnou vůní kadidla panovala po ty dvě hodiny opravdu velmi příjemná atmosféra. Takže nezbyvalo, než se před půlnocí přesunout z kaple do farního sálu a pořádně Letnice oslavit. Pilo se, jedlo, povíдалo, že ani nikdo nezapomněl na únavu. A když se venku začalo pomalu rozednívat, my jsme se konečně ukládali k pozeňanému spánku.

Co dodat? Počasí nám přálo, nálada byla výborná a velmi nás potěšilo, že s námi putovali i Honza s Maruškou z Kamenického Šenova a Radim ze Smržovky. Snad se k nám příští rok přidají ještě další!

Svato-dušní svátky jsou velikou událostí v životě Božího lidu, a tak přeji nám všem, aby nás svato-dušní nadšení provázelo i nadále a aby strhlo také všechny, kteří se s námi na našich cestách setkají.

Ing. Michal Hnyk,
Vratislavice

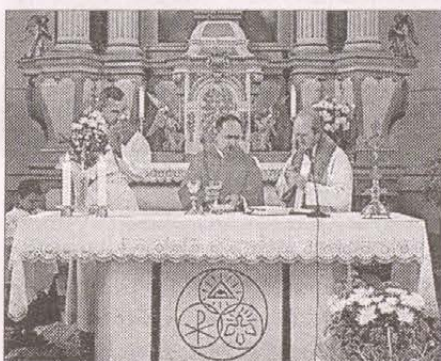

Kněžské svěcení

Měsíc červen je obdobím, kdy se ve všech diecézích konají svěcení jáhnů a následně i kněží. Nejinak tomu bylo v naší diecézi. Nejdříve byl na jáhna vysvěcen Damián Ederer (uprostřed na fotografii vpravo dole) a týden poté, v sobotu 28. června, vysvětil v litoměřické katedrále biskup Josef Koukl tři nové kněze: Pavla Ajchlera, Antonína Sedláka a Marcina Saje.

Primice P. Pavla Ajchjera

Prvá primice P. Pavla Ajchjera se konala již týž den podvečer v Ústí nad Labem ve střekovském kostele Nejsvětější Trojice (vlevo) a druhá v sobotu 5. července v kostele Povýšení sv. Kříže v Loukovci u Mnichova Hradiště (vpravo). Zde v rodném kraji, kde po léta ministroval, hrál na varhany a posléze působil jako katecheta, se P. Pavel setkal se svými rodáky v prostém, ale zcela zaplněném venkovském kostelíku. Foto Jan Rosenauer

P. Pavel Ajchler a jáhen Damián Ederer

Slavnostní mše svatá k 250. výročí kostela Postoloprty s chrámovým sborem ze Staffelsteinu u Bamberka

V neděli dne 20. 7. 2003 slavila farnost Postoloprty další slavnostní mši svatou k 250. výročí posvěcení kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Od deseti hodin se konala slavnostní mše svatá, při které vystoupil chrámový sbor z německé patronátní farnosti Bad Staffelstein u Bamberka. Zazpíval latinskou mši od P.V.Rath-

gebera se svým čtyřicetičlenným sborem. Slavnou mši svatou sloužil spolu s děkanem P. Rudolfem Preyem vikář ze Staffelsteinu P. Gerhard Helgeth. Mše byla sloužena v latinském jazyce, částečně česky a německy. Kázání pronesl pan vikář německy a pan děkan překládal kázání do češtiny.

Bylo přítomno na místní po-

měry velké množství věřících (kolem jednoho sta), a to jak z místní farnosti, tak z okolních vesnických farností. Také bylo mnoho ministrantů.

Od děkana dostali členové sboru i pan vikář nově vydané pohlednice kostela k 250. výročí a svaté obrázky s pozhennáním k jubileu. Rovněž všichni čeští věřící dostali darem ju-

bilejní obrázky s pozhennáním.

Bylo přítomno několik redaktorů novin lounského okresu, kteří tuto akci prezentovali v tisku. Hosté měli zajištěno občerstvení od děkana a oběd v restauraci Flamengo v Postoloptech. Počasí bylo krásné a všichni byli spokojeni z krásné oslavy.

Bohu díky!

PhDr. Petr Kolář, Ph.D. – církev a stát

Již za mého kratičkého kaplanského působení v Chomutově jsem poznal mladého muže, kterého vám chci tímto rozhovorem představit. Dnes žije šťastně se svojí mladou rodinou nedaleko moravského Velehradu, ale občas zavítá i do své rodné diecéze. Při jedné z jeho návštěv jsem ho požádal o rozhovor, protože mladých křesťanů s jeho vzděláním a politickým rozhledem nemá církev mnoho.

Petre, představte se nám prosím:

Inu, mám tady syna Vojtěcha, dceru Barboru, manželku Markétu... Po gymnáziu v Chomutově jsem v Praze vystudoval politologii na Universitě Karlově a na téže univerzitě jsem dále absolvoval teologickou a právní fakultu. Na politologii jsem si dodělal doktorát a rok jsem pobýval na Katolické universitě v bavorském Eichstättu. V současnosti pracuji v kanceláři Poslanecké sněmovny v Praze jako odborný konzultant a přednáším také na vysoké škole obor ústavního a evropského práva. Na fakultě sociálních věd UK pak vedu seminář zaměřený na problematiku vztahů mezi státem a církví v naší republice i v dalších evropských státech.

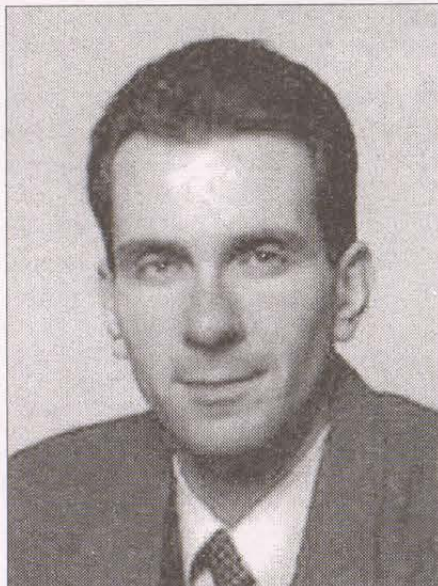
A jsme u tématu, na které se chci v tomto rozhovoru ptát. Jak takto vzdělaný křesťan, pracující dnes jako politický poradce, vnímá otázku konfesního práva (vztahu církve a našeho státu)?

Tato otázka mi je skutečně profesně dosti blízká, protože při svém zaměstnání v dolní komoře Parlamentu mám právě tyto věci mimo jiné na starosti a také o tom přednáším na již zmíněné fakultě. Na jednoduchou otázku se však obtížně hledá odpověď...

Začneme tedy třeba takto: Je velký rozdíl v postavení církve v zemích EU a v ČR? Je zahraniční zákonodárství k církvi „spravedlivější“ než u nás?

Jednoznačná odpověď typu: „Tam je to samozřejmě mnohem lepší.“ – neexistuje. Problematika konfesního práva – tedy právní úprava vztahu mezi státem a církví – je mnohem více než jiné obory ovlivňována specifickou tradicí toho kterého státu. A Česká republika je podle obecně známých sociologických výzkumů spolu s Estonskem zdaleka nejateističtějším státem v celé Evropě. Samozřejmě míra ateizace se zde nehodnotí jen podle počtu návštěvníků bohoslužeb, ale i podle dalších projevů a postojů občanů vůči konfesi.

Co se týče vlastní zákonné úpravy vztahu církve a státu, tak tam je zapotřebí obecně konstatovat, že situace v naší vlasti je

srovnatelná s běžným západním standardem, jakkoliv zde existují mnohá specifika. V historické souvislosti si musíme být vědomi faktu, že církev u nás od počátku devadesátých let požívá velmi vysoké míry svobody a nezávislosti v rozhodování o svých vnitřních věcech. Na druhé straně však od stejné doby existují tři základní neuralgické body, které vztah mezi státem a církví u nás devalvují. Jedná se o:

1. problematiku restitucí církevního majetku
2. vyřešení finančního zajištění života církve
3. zakotvení základních principů vztahu mezi státem a církví v mezinárodních smlouvách, tedy v konkordátu

K té posledně zmíněné (a v tomto roce aktuální) problematice snad pouze poznámku, že spolu se Slovinskem jsme byli donekdávna posledním státem postkomunistického bloku, který nemá se Svatým stolcem uzavřený konkordát. Slovinci nicméně tuto smlouvu v roce 2001 uzavřeli, a tak nám tedy zbývá ne příliš šťastný primát.

Proč tomu tak je? Jsme opravdu tak kulturně zaostalou zemí – ta naše „česká kotlina“?

Určitě tím důvodem není pouze posledních padesát let útlaku církve ze strany komunistického režimu. Kořeny jakéhosi rezervovaného vztahu k instituci církve jsou u nás mnohem starší a domnívám se, že bychom museli jít až někam k přelomu 14. a 15. století, tedy k období husitských nepokojů. Idea české státnosti se již od toho okamžiku jakoby dostává do rozporu s církevní univerzalitou.

Nešťastně zaměřené české národní obrození v průběhu devatenáctého století pak této tradice využilo a vytvořilo zkreslený obraz moderního češství profilovaného třemi protipóly: monarchií, němectvím a katolicismem. Stačí si ostatně přečíst klasická díla Palackého, Jirásky či pozdější články Nejedlého nebo shlédnout známý filmový triptych Vávřův.

Národní identifikace Čechů je tedy v principu protikatolická?

Je to neštěstí našeho národa, že v druhé polovině 19. století se odpor k monarchii spojil s odporem ke katolictví jako takovému. Velmi úzká spjatost trůnu a oltáře symbolizovaná posměšným označením „c.k.k. církev“ t.j. „kaiserlich – königlich – katholische Kirche“ byla výsledkem josefinistického modelu (který byl ostatně součástí evropského trendu označovaného souhrnně jako jurisdikcionalismus), v rámci něhož se z kněží stal určitý druh státních úředníků. S tímto schizofrenním postavením se ostatně setkáváme dodnes.

Jaká byla situace za první republiky?

Trochu zjednodušeně bych naši první republiku označil za stát s protikatolickým duchem. Známé heslo „po Vídni musíme zúčtovat i s Římem“ se stalo neodmyslitelnou součástí prvorepublikové státní ideologie, jejímiž projevy bylo svržení Mariánského sloupu, vznik Československé církve nebo tzv. Marmaggiho aféra v roce 1925, kdy prezident Masaryk hrubě porušil ústavní předpisy i diplomatické zvyklosti, a i přes mnohá upozornění nechal na Hradě vyvěsit namísto prezidentské standardy černý husitský prapor s rudým kali-

chem. První léta existence republiky byla ve znamení snahy o zakotvení striktní odluhy státu od církve, kdy přestavitelé vládních socialistických stran argumentovali slovy, že „církve je svojí podstatou protirepublikánská, a tedy i protiústavní.“ To, že odluha nakonec v prvorepublikové ústavě ani v jiných zákonech zakotvena nebyla, bylo dáno především ohledem na slovenské a německé obyvatelstvo. Klid zbraní mezi církví a státem pak znamenalo uzavření Modu vivendi v roce 1927, doposud poslední mezistátní smlouvy uzavřené mezi naším státem a Svatým stolicem.

ně pak vyznívají excesy typu interpelace poslance Zahradila (jako představitele konzervativně-liberálního politického proudu) na socialistického ministra zahraničí, kde byly Zemanově vládě vytykány „příliš pro církevní postoje“.

Ale nějaké řešení stejně bude muset náš stát vůči nemilovaným katolíkům najít?

Jistě, stát se o to ostatně se střídavým úspěchem pokouší. Často se však opravdu zdá, že církve nejsou mnohými představiteli státní moci brány jako relevantní partneři pro jednání, nýbrž jsou vnímány jako před-

dit náklady církvi a nezbyvá mu na podporu kulturních aktivit! Pro představu čtenářů: nároková položka ze státního rozpočtu pro církve na základě zmíněného zákona dosahuje nyní ročně výše téměř 750 mil. Kč. Z toho podstatná část jde na krytí mzdových prostředků více než 3800 duchovních všech registrovaných církví.

Kolik z nich je katolických a o jaký počet věřících se v průměru starají?

To je právě další problematická otázka. Jestliže každý z 2604 státem placených katolických kněží má v průměru na starosti

Jestliže každý z 2604 státem placených katolických kněží má v průměru na starosti 1055 osob, které se při sčítání lidu přihlásily ke katolické církvi, potom tento poměr u malých církví a náboženských společností je zcela jiný.

To jsou tedy skutečnosti, které nás dostaly do dnešní situace. Je z toho nějaká cesta ven, nebo tradice našeho státu k instituci církve bude stále takto negativní?

To je těžká otázka. Sám sebe bych v této věci označil za „mírně skeptického realistu“. Je jisté, že představa o církvi, která hraje ve státě a v celé společnosti dominantní roli podobně jako v Polsku, Slovensku, Maďarsku, Německu či v Rakousku, je v našich podmínkách naprosto lichá.

Zřetelným projevem této situace jsou dlouhotrvající a stále nikam nevedoucí rozhovory mezi státem a církví u nás. Kdo jiný měl po listopadu 1989 nově upravit právní postavení církve ve společnosti než vlády hlásící se ke konzervativnímu politickému krédu? Paradoxně se zdálo, že určité zlepšení vzájemných vztahů přinese nová sociálnědemokratická vláda v roce 1998, nicméně i tato naděje vyzněla do prázdna. Z politického hlediska zcela nepochopitel-

mět úpravy, o níž se z pozice vrchnostenského oprávnění státu rozhodne. Typickým příkladem byl nový zákon o církvích a náboženských společnostech (č. 3/2002 Sb.), jehož významné části musely být pro rozpor s Ústavou rušeny až Ústavním soudem.

Podobné je to i s vyřešením finančního zajištění církvi?

Za prvé chci jasně říci, že stávající úprava financování církvi z prostředků státního rozpočtu zakotvená nechvalným, a žel dosud platným zákonem č. 218/1949 Sb., je vnitřně devastující pro stát i pro církve! Osobně se divím, že doposud nebyl podán návrh na zrušení tohoto zákona pro jeho evidentní rozpor s ústavním pořádkem. Proč by měl občan, který se nechce identifikovat s žádnou církví působící na našem území, platit ze svých daní provoz společnosti, se kterou nechce mít nic společného¹...? Na druhé straně jsme pak svědky nářků ministra kultury, že musí hra-

dit náklady církvi a nezbyvá mu na podporu kulturních aktivit! Pro představu čtenářů: nároková položka ze státního rozpočtu pro církve na základě zmíněného zákona dosahuje nyní ročně výše téměř 750 mil. Kč. Z toho podstatná část jde na krytí mzdových prostředků více než 3800 duchovních všech registrovaných církví.

Předpokládejme, že by byl zaveden princip sebefinancování církvi. Uživila by se vůbec církve v tomto státu?

Zde bych byl naopak optimistickým realistou. Ono by to sice bylo mnohem méně pohodlné, ale o to morálnější. Chci však upozornit, že i v této věci dochází často k nemístnému směřování dvou odlišných věcí – otázky hledání vhodného modelu financování církvi a otázky restitucí církevního majetku. Zatímco první je výsledkem politického rozhodnutí, druhá je čistě otázkou spravedlnosti a práva! Jsem hluboce přesvědčen, že církve by nadále měla trvat na naturální podobě restitucí, nehledat žádná pokusná řešení v podobě fondů či matric, a v případě, že bude nadále zřejmá neochota exekutivního či zákonného vydání ukradeného majetku, volit soudní cestu v podobě určovací žaloby, a to i přes četné problémy, které s tím budou spojeny.

Dokončení příště

Na jižní Moravě, kde Petr Kolář žije, je důvodů k oslavě dost. Vyřešení vztahu katolické církve a českého státu mezi ně zatím bohužel nepatří. Na snímku se svým bratrem.

¹ Stát se zavázal v roce 1949 (zákon č. 218/49 Sb.) že když sebral veškerý majetek církvím, bude plně hradit jejich provoz ze státního rozpočtu.

KŘIŽANOV 2003 přihláška

Přihlašuji se závazně na víkendové soustředění s P. Richardem Rohrem 12.–14. 9. 2003 v Křižanově.

Pošli odpověď na tyto otázky:

- Jméno a příjmení
- Adresa vč. PSČ
- Rodné číslo
- Zaměstnání
- Telefon (nejlépe mobil)
- E-mail
- Jak ses o akci dozvěděl
- Proč se chceš zúčastnit této akce
- Co od ní očekáváš
- Co chceš vyřešit ve svém životě

Vyplněním a podepsáním této přihlášky dávám výslovný souhlas s použitím uvedených osobních údajů pro potřeby organizace chlapských setkání v souladu s příslušným zákonem 101/2000 Sb. v platném znění.

Podpis

Vyplněnou přihlášku pošli na adresu: hana.pistorova@familia.cz nebo YMCA-Živá rodina, Hana Pištorová, Na Poříčí 12, 115 30 Praha 1, tel. 606 74 50 48. Přihláška je umístěna také na www.chlapi.cz.

Víkendové setkání se uskuteční v Křižanově v prostších podmínkách vhodných pro „chlapská“ setkání. Téma programu je **VŠECHNO MÁ SVÉ MÍSTO** (je nutné prostudovat stejnojmennou knihu Richarda Rohra vydanou nakladatelstvím Vyšehrad). Setkání je přípravou na mužskou iniciaci, která proběhne v roce 2004. Po zaplacení účastnického poplatku ve výši 1450 Kč ti budou zaslány upřesňující informace o pobytu a průběhu setkání. Přihláška bude akceptována až po zaplacení účastnického poplatku.

Způsob úhrady: převodem na číslo účtu 300587843/0300 nebo ti na vyžádání zašleme složenku. Variabilní symbol: 136 (=číslo akce) doplněný prvními šesti znaky rodného čísla, například 136580219. *Kapacita je omezena a zaslání přihlášky i se zaplaceným poplatkem nezakládá nárok na účast na setkání.*

Za organizační tým: Ludva Hegrlik, ludva@hegrlik.cz
<http://www.chlapi.cz/rohr/2003.html>

Najdou se další mladí odvážlivci ?

kterí by se chtěli podílet na činnosti Orla?

Orel je křesťanská zájmová, především sportovní organizace. Členy mohou být lidé bez rozdílu vyznání. Sdružuje členy všech generací od dětí po důchodce, převahu získává (v našich krajích zvláště) mládež. Orel není zaměřený na sport vrcholový, i když ho nevyklučuje. V litoměřické diecézi je možno se připojit k již pracujícím orelským jednotám v Chomutově, Chřibské, Hrádku n. N., Jablonci n. N., Turnově, Semilech a Loukově u Semil, a je možno zakládat orelské jednoty další (k čemuž je zapotřebí pro začátek aspoň 6 zájemců).

Potřebné další informace konkrétním zájemcům rád poskytně Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481685237, e-mail: orel.zupa.sv.zdislavy@quick.cz, web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy, mobil 732 943 265.

Letní šachový turnaj

Římskokatolická fara v Prepeřích u Turnova, 30. 8. 2003

Kontakt: Jan Mrázek, 512 61 Prepeře 8, tel. 481325736. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: bez omezení. Příjem účastníků: 8.30–9.00. Ukončení do 15 hodin. Švýcarský systém.

Střelecká soutěž (vzduchovka)

Římskokatolická fara v Prepeřích u Turnova 6. 9. 2003

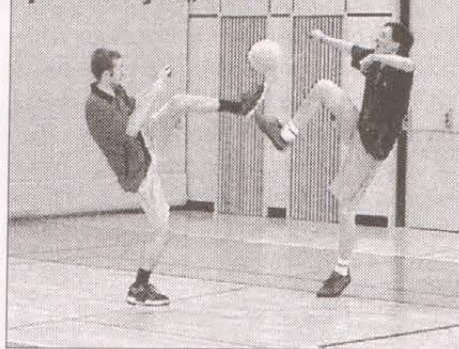
Kontakt: Jan Mrázek, 512 61 Prepeře 8, tel. 481325736. Přihlášky není třeba zasílat předem. Do 15 let věku, potřebná ukáznenost. Příjem účastníků: 8.30–9.00. Ukončení do 15.00.

Turnaj v malé kopané

Loukov u Semil 20. 9. 2003

Přihlášky aspoň 10 dní předem. Kontakt: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481685237, mobil 732943265. 5členná družstva z hráčů libovolného věku. Kategorie podle součtu věku: do 60, 60–80, 80–160, přes 160 let.

Sálový fotbal v podání jabloneckých „orlů“

Samuel – poslední soudce

2. září 2003 ve 20.30 hod. se v rámci oslav 10. výročí Církevního gymnázia v Kutné Hoře v jeho areálu uskuteční premiéra muzikálu „Samuel – poslední soudce“.

Představením chce 14 studentů gymnázia navázat na ochotnické tradice a kulturní život ve městě. Zároveň mají snahu prezentovat známý biblický příběh méně obvyklým způsobem a pokusit se o jeho popularizaci před širší veřejností.

Příběh proroka a soudce Samuela (1000 let př. Kr.) se odehrává v čase vzniku izraelského království. Vyobrazuje život a postoje hlavní postavy, Samuela, a lidí kolem něj. Tento úsek dějin vyvolaného národa není naší době vůbec vzdálen. I tehdy lidé chtěli, aby nad nimi vládl „král namísto Boha“, jak se zpívá v jedné z osmi písní.

Stálá aktuálnost Božího slova se takto prezentuje ve formě muzikálu, který je už několik let u nás velice oblíben.

Mgr. Martin Lanži, pastorační asistent

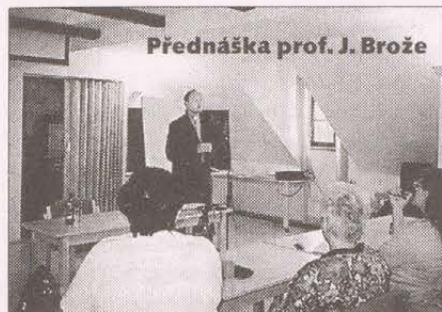
MCDO Hejnice

Dovolujeme si pozvat na výstavu fotografií na měsíc srpen. Jde o výstavu díla pana **Siegfrieda Weisse**, fotografa z Jablonce nad Nisou
Název výstavy: **Pocta světlu**
Výstava skončí 5. 9. 2003

Setkání aktivních laiků litoměřické diecéze

Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. (Jan 13,14)

O víkendu 20.–22. června 2003 se v krásném prostředí mariánského poutního místa v Hejnicích uskutečnilo setkání aktivních laiků litoměřické diecéze. Setkání pořádalo Diecézní pastorační středisko litoměřické diecéze. Hlavním tématem byla služba v církvi a ve světě.

Tajemství služby

Pro skupinu padesáti účastníků z různých koutů litoměřické diecéze, kteří se zde setkali, promluvil profesor Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L., z pražské teologické fakulty. Přiblížil a prohloubil hlavní téma služby na základě Janova evangelia. Mimo jiné řekl:

„Chceme-li doopravdy pochopit význam umývání nohou, je nezbytné vidět za těmito gesty duchovní pohyb. Ježíš se stává služebníkem a vybízí k tomu apoštoly. Stát se služebníkem znamená být tím, který koná to, co slyší od Pána.“

A dále poukázal na to, že k účinnosti naší služby je nezbytné očistění se od sebelásky, strachu a od hledání vlastní slávy a naopak osvojení si Ježíšova života a příkladu lásky. Ježíš říká: POJĎTE a odstraňte všechny duchovní překážky, abyste mohli nahlížet do tajemství mé osoby, mého života a mého poslání – to je klíč k pochopení evangelia.

Tajemství služby, dle profesora Brože, je, že to, co nyní (takto očistění) smíme vidět a slyšet od Ježíše, můžeme předávat.

Na dopolední přednášku měli účastníci možnost navázat v jednotlivých pracovních a diskusních skupinách s odborníky v dané oblasti, které se zaměřily na službu v politice, ve výchově, ve zdravotnictví, v krajních životních situacích (vězni a lidé závislí) a na službu sociální a charitativní.

Citadela života

Hluboký kulturní a duchovní zážitek přineslo odpolední představení Saint-Exupé-

ryho Citadely v podání pana Miroslava Částka. Meditace o smyslu života vtiskla do posluchačů silný podnět k rozjímání vyslechnutých podobností o lásce, přátelství, řádu a naději a impuls k odpovědím na tyto výzvy, které musí nakonec vyslovit každý sám za sebe.

Vrcholem hlavního dne setkání se stala večerní mše svatá sloužená Mons. Josefem Kajnekem, světitím biskupem královéhradeckým, v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích. Ve své promluvě zdůraznil, že Maria je pro nás pravým vzorem k službě. Ona je služebnicí Páně, na které Bůh vykonal veliké věci. Mons. Kajnek vyslovil také poděkování všem účastníkům za jejich obětavou službu.

Výsledky setkání

Setkání pokračovalo v neděli mší svatou a plénem, ve kterém jsme vyslechli hlavní myšlenky z jednotlivých skupin. Skupinka zaměřená na službu lidem v krajních životních situacích zdůraznila důležitost a opravdovost doprovázení lidí, kteří museli dojít právě až do vězení, aby dokázali říci Bohu své ano.

Je třeba naučit se nenávidět hřích, ale milovat hříšníky, jak říká svatý Augustin,

a s láskou jim sloužit. Neboť může dojít a dochází k hlubokému obrácení. O světě politiky bylo řečeno, že je do něho třeba vnášet ducha křesťanství a ne přinášet politiku do křesťanství. Silné zamyšlení přinesla skupinka o službě ve zdravotnic-

tví, která definovala, že zdravý člověk je ten, který dokáže plně odpovědět na Boží záměr.

Účastníci setkání vyjádřili vděčnost za takto bohatě prožité dva dny a naději, že podobná setkání se budou opakovat.

Na závěr lze říci, že v náročných podmínkách, ve kterých žije církev na českém severu, jsme zakusili krásu živé a radostné církve, a dny, které dávají naději do budoucna.

-red-

Koncert Gospel Time

**V kostele v Lučanech nad Nisou 19. září od 19 hodin
Vstupné 120 Kč**

Gospel je rytmická a životem nabitá duchovní hudba. Vznikla v USA, kde ji černoši zpívali a zpívají v kostelech. Gospel je podobný spirituálům a je založen na sborovém zpěvu.

Soubor Gospel Time založila v roce 1999 Zuzana Stírská, která se po emigraci do západního Německa dostala až na vrchol tamní hudební scény. Soubor vystupuje v divadle Semafor a v televizních pořadech.

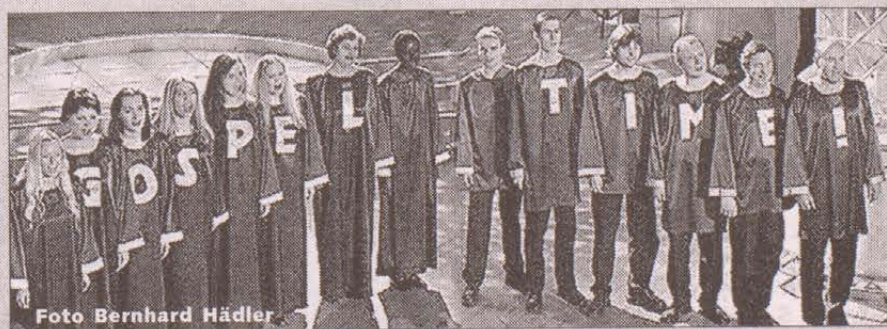

Foto Bernhard Hädler

Většina akcí center se koná
V DIECÉZNÍM DOMĚ KARDINÁLA TROCHTY

bývalý teologický konvikt, Komenského 4,
 412 01 Litoměřice, telefon 416 732 077

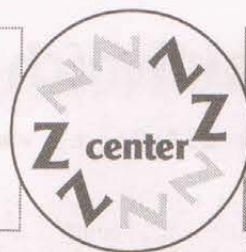

Foto Jan Rosenauer

Diecézní centrum pro mládež (DCM)

ZÁŘÍ

Koncert kapely VeKa

21. 9. 14.30 – kostel sv. Jakuba, Jičín

Vesmírná kapela alias VeKa... Svůj název odvozujeme od Diecézního centra života mládeže Vesmír, kde se také scházíme ke zkouškám. Hudebně doprovázíme diecézní setkání mládeže HK a jiné akce. Ve spolupráci se studiem Telepace jsme natočili CD Řeka radosti. Svým zpěvem a hraním chceme oslavovat Pana a rozdávat kolem sebe radost.

Víkendovka pro mládež

26.-28. 9. 2003 v Mělníce na faře

na téma: Bez KOMUNIKACE nelze přežít

Host: Mgr. Jan Čapek

Přihlášky a bližší informace získáte na adrese Diecézního centra pro mládež.

ŘÍJEN

Kurs animátorů

3.-5. 10. 2003

1. setkání, nejen pro mladé lidi aktivní ve farnosti, ve společenství, ale pro všechny, kteří se na službu chtějí připravit, pro všechny, kteří hledají zakotvení v Bohu, v církvi, kteří hledají své povolání.

Bližší informace získáte na adrese Diecézního centra pro mládež.

LISTOPAD:

XXVIII. diecéz. setkání mládeže

7.-8. 11. 2003

Setkání s otcem biskupem + 3. reprezentační PLES mladých – předběžně v Mladé Boleslavi (bude ještě upřesněno)

Bližší informace získáte na adrese Diecézního centra pro mládež.

Rok 2004

XIX. diecéz. setkání mládeže

2. 4.-3. 4. 2004

Setkání s otcem biskupem v Litoměřicích

Evropská pouť mládeže

21. 5.-23. 5. 2004

Pouť mládeže do Mariazell

Vatikán, 9. června 2003

Svatému otci byla doručena videokazeta "Kříž Světového dne mládeže", kterou jste mu zaslala prostřednictvím důst. Otce Francise Kohna, z Fapežské rady pro laiky.

Jeho Svatost vyjadřuje své upřímné poděkování za tento dar, zejména pak za všechny modlitby mládeže litoměřické diecéze.

Svatý otec od Boha vypožičuje vši mládeži hodně úspěchů a radosti pramenící z věrného následování Ježíše Krista a vynází jí k denní modlitbě svatého Růžence. K tomu také všem, jakož i rodičům, přátelům a farním společenstvím, uděluje své apoštolské požehnání.

V Kristu Věš

 MONS. GABRIELE CACCIA
 apscor

P.T.
 Vedoucí Sekce
 pro pastorační mládež
 v litoměřické diecézi
 Litoměřice

Milý dopis

přišel na naše centrum z Vatikánu. Píše se v něm i o vás (nebo ne?).

DCM, Komenského 4,
 412 82 Litoměřice
 Telefon: 416 738 065
 Mobil: 603 452 001
 E-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

INTERNETOVÉ STRÁNKY

diecézního centra pro mládež

Adresa je

www.litomerice.signaly.cz

Pokud na stránky DCM zabrousíte a zjistíte, že vám tam něco chybí nebo je tam nějaká chyba či nedostatek, budeme moc rádi za jakoukoli připomínku na adresu DCM.

Pout' rodin k Sedmibolestné Panně Marii do Bohosudova

v rámci Středoevropských katolických dnů 2003–2004

Kdy: v sobotu 13. září 2003 v 10 hodin

Kde: bazilika v Bohosudově, 7 km od Teplic

Putujme do Bohosudova s myšlenkou, že žít v rodině je velmi důležité, významné a zodpovědné poslání. Vezměme mši svatou jako poděkování za vše, co se nám podařilo, i za to nejmenší, co jsme pro druhé nezištně vykonali.

Bohosudov a Krupka jsou výletní místa na úpatí Krušných hor s mnoha zajímavými místy, která můžete s dětmi navštívit. Mezi ně patří gotický hrad s vyhlídkou a stylovou restaurací, gotická štola Starý Martin, městské hornické muzeum s bohatou tradicí a mnoha exponáty, kostel Nanebevzetí Panny Marie, kaple sv. Wolfganga na Komáří vížce, lanovka...

Na všechny poutníky se těší Mgr. Iva Růžičková, vedoucí centra pro rodinu.

Kontakt: Diecézní centrum pro rodinu, Komenského 4, 412 01 Litoměřice
tel. 606 501 897

E-mail: dcpr.ltm@tiscall.cz

Bazilika v Bohosudově. Foto Jan Šobán

Katechetické centrum nabízí

Vzdělávací kurz ve víře pro dospělé

Kurz je určen pro všechny, kteří se chtějí seznámit se základy víry a učení katolické církve, a také pro ty, kteří se chtějí ve farnostech nějakým způsobem zapojit do aktivní spolupráce v různých rovinách křesťanského života. Úspěšný absolvent obdrží osvědčení o absolvování kurzu.

Obsahem kurzu bude nabídka základních vhledů do teologických oborů potřebných pro sebevzdělání: liturgika, biblistika, dogmatická, morální a spirituální teologie, církevní dějiny, pedagogika, psychologie, katechetika a pastorační práce mládeže.

Podmínky přijetí:

- ❖ chuť zapojit se do života farnosti
- ❖ schopnost spolupráce a přirozené komunikační schopnosti
- ❖ nejnižší věková hranice 18 let
- ❖ zaslání přihlášky do 25. 9. 2003

Podmínky absolvování:

- ❖ povinná docházka s minimální omluvenou neúčastí
- ❖ dobrovolný příspěvek na zaplacení nutných režijních výdajů: 200 Kč

Místo a termíny konání:

od 4. října 2003 do 12. června 2004 (13 sobot dle daného rozvrhu)
Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích nebo Liberec (dle zájmu)

Přihlášky zasílejte na adresu:

Katechetické centrum, Komenského 4, 412 01 Litoměřice
tel: 416 73 80 72; e-mail: katech.centrltm@c-mail.cz

Veškeré bližší informace obdrží všichni přihlášení účastníci během měsíce září.

Irena Duchoňová, Katechetické centrum

Pout' smíření mladých lidí střední Evropy

O prázdninách prošla naší republikou „Pout' smíření“ mladých lidí střední Evropy, která je součástí Středoevropských katolických dnů.

Katolíci osmi středoevropských zemí se shromažďují, aby ukázali, že chtějí podporovat sjednocování Evropy s vědomím, že křesťanství je jedním z jejích nosných a neoddelitelných kořenů.

Evropa budoucnosti, to je především Evropa dnešních mladých lidí. Proto vznikla „Pout' smíření“, která o letošních prázdninách symbolicky prošla všemi zúčastněnými státy.

Mladí lidé chtěli svou „Pout' smíření“ ukázat na důležitost očištění vztahů ze vzdálené, ale i nedávné minulosti a na budování nových vztahů založených na lásce, spravedlnosti a úctě ke každému člověku.

Pout' provázely dva symboly, které mladí lidé nesli: kříž Světových dnů mládeže a ikona Panny Marie. Důležitým bodem programu byl společný přechod hranic sousedních zemí.

V neděli 13. 7. 2003 se uskutečnilo za přítomnosti ostravsko-opavského biskupa Františka Lobkowicze předání kříže a ikony mezi slovenskou a českou mládeží na hraničním přechodu Bílá. Den nato, 14. 7., byly kříž a ikona odevzdány na Znojemsku rakouským mladým lidem za účasti brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho.

V České republice byl kříž pouze dva dny, protože zde putoval již v loňském roce od srpna do prosince. Díky tomu se kříž dostal i na setkání mladých lidí do Rumunska – země, která se Středoevropských katolických dnů neúčastní.

Kříž světových dnů mládeže daroval papež Jan Pavel II. v roce 1984 mladým lidem a od té doby se okolo něj shromažďují mladí z celého světa. V České republice byl tento kříž již potřetí. Ikonu – obraz Panny Marie přidal ke kříži Jan Pavel II. o letošních Velikonocích.

Kromě putování kříže se během prázdnin konají výměnné pobyty skupin mládeže osmi zainteresovaných států. Vyvrcholením SEKD bude společná pout' národů do rakouského Mariazell v květnu 2004.

P. Jan Balík, Sekce pro mládež ČBK

Přečtěte si

Tichý, Ladislav: Úvod do Nového zákona, Trinitas 2003

V novém, doplněném a přepracovaném vydání vychází kniha Úvod do Nového zákona docenta Ladislava Tichého, který je vedoucím katedry biblických věd a přednáší novozákonní exegesi na teologické fakultě Palackého university v Olomouci.

Nicolas, Jean-Hervé: Bůh v Trojici, Křesťal OP 2003

Syntéza dogmatické teologie vznikla zredigováním kurzů dogmatiky, které dával dominikán Jean-Hervé Nicolas na univerzitě ve švýcarském Fribourgu. Kniha vychází s církevním schválením.

Wolf, Václav: Syntéza víry, MCM 2003

Teze tohoto spisu jsou dle autorova vyjádření výsledkem jeho osobního hledání objektivní pravdy od raného mládí, byly prověřeny mnoha diskusemi s věřícími i nevěřícími a jsou závěrem dialogu s posluchači teologických fakult doma i v cizině.

Buben, Milan M.: Encyklopedie řádů; řeholní kanovníci, Libri 2003

Další svazek encyklopedií řádů a kongregací v českých zemích, který se věnuje řeholním kanovníkům. Podstatná část svazku se týká řádu premonstrátů.

Němcová, Dana: Lidé mého života, Portál 2003

V rozhovorech s publicistou a výtvarníkem Janem Bártou vzpomíná Dana Němcová na dobu od svého dětství až do současnosti, kdy pracuje v poradně pro uprchlíky a je předsedkyní správní rady Výboru dobré vůle Nadace Olgy Havlové.

Jako doplněk k této knize doporučuji 4. číslo Teologického sborníku z r. 2001, kde na str. 83 je uveřejněn rozhovor s Jiřím Němcem

Arrupe, Pedro: Pokojně v protikladech, Refugium 2002

Českému čtenáři se zde v uceleném výběru dostává do rukou sborník studií, článků a úvah z pera předposledního generála jezuitů.

Augustyn, Józef: Mají nám co říct, Karmel 2003

Známý polský jezuita vedl rozhovory s osobnostmi katolické církve v České republice. Byli to Miloslav Vlk, Jan Graubner, Václav Malý, Josef Pavlík, Karel Pilík, Michael Slavík, Antonín Forbelský, Zdeněk Wasserbauer, Artur Matuszek. Mne nejvíce zaujal rozhovor s provinciálem jezuitů Pavlíkem; myslím si, že by potřeboval větší publicitu.

Augustyn, Józef: Zástupy žasly, Karmel 2003

Tato kniha je shrnutím předešlých čtyř svazků, které provázely čtenáře Duchovními cvičeními sv. Ignáce z Loyoly.

Augustyn, Józef: O přátelství, Karmel 2003

Další svazek edice »S«, který autor napsal přímo pro Karmelitánské nakladatelství.

Augustyn, Józef: Hluboce zranění, Karmel 2003

Sborník příspěvků, který z několika úhlů pohledu reflektují jeden z bolestivých a aktuálních problémů církve, kterým je homosexualita mezi kněžími a zneužívání mladistvých.

Čížkovský, Zdeněk: V Africe mi říkali Sípo, Karmel 2003

Kniha vzpomínek českého misionáře P. Zdeňka Čížkovského v Jihoafrické republice.

Kašparů, Max: Do výšky volím pád, Karmel 2003

Knížka rozhovorů, které vedl redaktor Jan Paulas se psychiatrem, trvalým jáhnem, autorem několika populárních publikací Maxmiliánem Jaroslavem Kašparů. Je to poutavé svědectví o člověku, který má velký smysl pro humor, je ochotný vždy poradit a potěšit, který má z celé duše rád lidi a svoje povolání.

Jan Pavel II.: Ecclesia de eucharistia, Karmel 2003

Nová encyklika papeže Jana Pavla II. o eucharistii a o jejím vztahu k církvi.

Pozvat současnou společnost, Karmel 2003

Dopis francouzské biskupské konference francouzským katolíkům, který umožňuje lépe pochopit, jak lze žít a nabízet svoji víru, ať jsou změny, které ovlivňují kulturu, jakékoli.

Marshall, Bruce: Plná slávy, Karmel 2003

V novém vydání vychází jedna z velice oblíbených knih.

Něco pro vzdělání

181. **Sv. Pavel apoštol pocházel:**
 a. z Jeruzaléma
 b. z Damašku
 c. z Tarsu

182. **Pavel napsal:**

- a. 9 listů
 b. 11 listů
 c. 14 listů

183. **Pavel byl:**

- a. farizej
 b. Řek
 c. pohan

184. **Pavel zemřel roku:**

- a. 55
 b. 67
 c. 93

185. **Pavel zemřel:**

- a. v Jeruzalémě
 b. v Římě
 c. v Efezu

186. **Pavel VI. byl papežem od roku:**

- a. 1963
 b. 1964
 c. 1965

187. **Pavel VI. se jmenoval:**

- a. Montini
 b. Sarte
 c. Roncalli

188. **Pentateuch:**

- a. jeden ze synů Jakubových
 b. prvních pět knih Bible
 c. biblické město

189. **Svatý Petr zemřel:**

- a. v Jeruzalémě
 b. v Římě
 c. na neznámém místě

190. **Petr zemřel:**

- a. byl ukřižován
 b. popraven mečem
 c. přirozenou smrtí

Správné odpovědi

181.c 182.c 183.a 184.b 185.b
 186.a 187.a 188.b 189.b 190.a

Karmelitánské knihkupectví
 (Knihkupectví Jonáš)
 Mírové náměstí 15
 412 01 Litoměřice
 Tel./fax: 0416/73 24 58

Prázdninový tábor ve Stebně

Ústecká Oblastní charita uspořádala na přelomu června a července na bývalé faře v nedalekém Stebně týdenní tábor pro osmnáct dětí navštěvujících střekovské komunitní centrum Světluška. Druhého běhu tábora na počátku srpna se účastnilo třináct dětí, větší část dětí pocházela z romských rodin. Rodiče hradili jen symbolický dvousetkorunový poplatek, a to i v případě účasti více dětí z jedné rodiny.

Text a foto Jan Rosenauer

Pouť do Mariánské Hory

V sobotu 23. srpna se koná pouť z kostela v Albrechticích v Jizerských horách ke kapliče v osadě Mariánská Hora. Od 10 hodin mše svatá a po ní procesí.

Maličkosti

Všichni dobře víme, že velké věci vznikají právě z maličkostí. Velké stavby z malých cihel, potoky z kapek vody, mozaiky ze střípků. Obdobně je tomu i v náboženském životě.

V lovosické i v libochovické farnosti, stejně jako je tomu na celém severu Čech, nekvete bohatý a čilý náboženský život. Proto se dovedeme radovat z malých věcí, které nám dávají současně naději, že může být po náboženské stránce lépe.

Radost z maličkostí

Začátek byl již o Velikonocích, kdy při obřadech Bílé soboty byl v kostele sv. Václava v Lovosicích udělen křest šesti romským dětem, samozřejmě za velké účasti členů této komunity včetně dětí. Za dva týdny byl pokřtěn malý Adam a i on byl při této slavnostní události obklopen velkým počtem svých velkých i malých příbuzných. Radostnou událostí byly i dva křty o poutní slavnosti na svátek Nejsvětější Trojice v kostele v Sulejovicích. Tyto křty byly první v nově vysvěceném kostele

le a také první po řadě let, kdy v tomto kostelíku žádný křest nebyl.

Radost byla rovněž v sousední libochovické farnosti. Zde o velikonoční vigílii přijalo křest šest dospělých osob. V předvečer Hodu Božího svatodušního udělil otec biskup svátost biřmování šestnácti biřmovancům a po skončení slavnosti nechybělo ani malé pohoštění a společné posezení s biřmovanci, jejich kmotry, otcem biskupem a panem děkanem.

Dětský křik nezarmoutí

V kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chotěšově, který byl loni téměř po třiceti letech znovu vysvěcen, byl na Hod Boží svatodušní první křest. Účast vlastní i farní rodiny byla veliká. V sobotu před svatodušními svátky vysvětil otec biskup pro litoměřickou diecézi nového jáhna, který svůj „novojáhenský křest“ začal právě v kostele v Chotěšově. Byla to radost jak pro farníky, tak i pro jáhna. Je samozřejmé, že při takovýchto příležitostech jsou přítomné i ve větším počtu malé děti, které na sebe upozorňují hlasitými projevy a narušují tyto slavnostní chvíle. Při jedné podobné příležitosti řekl otec biskup, že právě křik těchto dětí je známkou toho, že Církev je živá, a máme si toho vážit, a tak i takovéto projevy bereme s radostí.

Zatím poslední křest byl v malém kostelíku v obci Křesín, kde již také řadu let nebyl udělován. Křtil se vnouček jednoho z dlouholetých místních chalupářů. Stalo se, co kostelík snad ve své novodobé historii ještě nezažil – kostel byl zaplněn do nejposlednějšího místečka samými chalupáři, kterých bylo snad sedmdesát a možná i více. Bylo to něco, na co se hned tak nezapomíná

K propojení kostela a města nemalou měrou přispěly i dva duchovní koncerty, které se konaly v červnu v děkanském chrámu v Libochovicích, ze velmi dobré účasti posluchačů. Oba koncerty byly hlubokými duchovními zážitky.

Co říci na závěr: Jen houšť a větší kapky. A jak se žije ve vaší farnosti?

Milada Veselková

A ještě jeden smutný dodatek, který přišel do redakce k tomuto příspěvku později:

„Po radosti, kterou prožíval Křesín při slavnostním křtu, přišel smutek, neboť za několik dní byl kostel vyloupen. Zatím neznámý pachatel odcizil dvě starobylé sošky v ceně sto tisíc korun“ (dle zprávy z tisku).

Samson – neukázněný hrdina

✦ P. Jiří Voleský

Při četbě barvitých příběhů soudce Samsona nás může spontánně napadnout spojitost jeho osoby s postavami a příběhy lidových hrdinů, jež se nám dochovaly téměř ve všech kulturách a národech. Vzpomeňme jen na našeho Jana Kozinu či na slovenského Jánošíka. Ve všech těchto lidových zpracováních výjimečných postav jsou jejich neobyčejné činy ještě zdůrazněny a příkrášleny. Samsonovy příběhy se v mnohém blíží tomuto způsobu převyprávění dějinných událostí, přičemž je však vysoko přerůstají svojí teologickou, duchovní výpovědí.

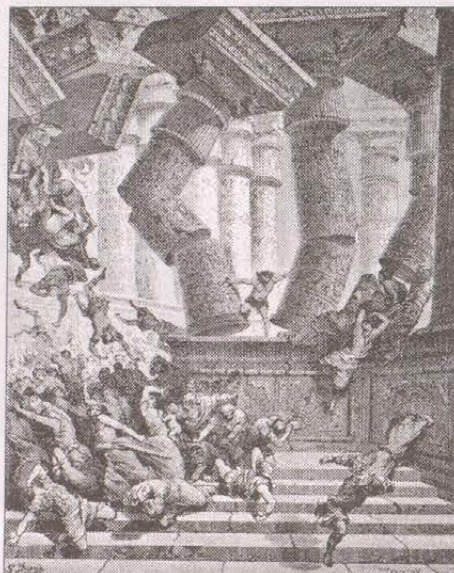
Nespoutaný lidový hrdina

V této souvislosti nás jistě zaujme především jeho nespoutanost až svévolnost, individualismus, bohémská spontánnost a samozřejmě jeho nadlidská síla.

Samson je již od početí v těle matky nerozlučně spjat s Božím zasvěcením. Od prvopočátků svého života patří zcela Hospodinu. Čekali bychom tedy, že povede život výjimečně zbožný a ukázněný. Ne tak Samson. Je naopak nespoutaným, živelně se rozhodujícím člověkem. Jednou na něj vyskočí mladý lev. Roztrhne jej jako kůzle a na zpáteční cestě se s humornou samozřejmostí posilní medem divokých včel usazených v útrobách zdechlíny. Když jednou pobije tisíc pelištejských vojáků vyzbrojen pouze oslí čelistí, přijde na něj sžírající žízeň. To je jeden z mála důvodů k modlitbě. Hospodin na jeho prosbu rozpoltí skálu a nechá v jejím středu vytrysknout pramenu, aby se jeho svérázný zasvěcenec napil.

Samsonova nespoutaná svobodomyšlnost zachází až k hranicím bezohledné svévolnosti. Jeho epizody s ženami jej stále znovu uvádějí do těžkostí. Naneštěstí se totiž s nezlomnou vytrvalostí zamilovává do cizinek z nepřátelského území. Je tím pádem celkem přirozeně stále znovu oklamáván. To pak je důvodem, aby se náležitě mstil. Po noci strávené s nevěstkou v nepřátelském městě Gaze vylomí bránu v městských hradbách a odnese ji na zádech jako veřejnou potupu nepřátelských Pelištejců na nedaleký pahorek.

Všechny tyto zkušenosti mu nestačí, aby upustil od stále nových milostných zápletek s cizinkami. Ve všech těchto husarských kouscích jedná zcela individualisticky, nezávisle a spíše pudově nežli rozumně. Vyrůstá tak v myslích prostých lidí do obrysů nadlidského obřího siláka, pro kterého neexistuje žádné nebezpečí.

Neukázněný Boží zasvěcenec

Všechno, co bylo řečeno výše, příliš nenasvědčuje tomu, že by Samson mohl být příkladným Božím člověkem, který plně žije své zasvěcení. V knize Numeri čteme o tomto prastarém rituálním zasvěcení: *Zasvěcený nazíratel se vystříhá vína a veškerého opojného nápoje. Po celou dobu slibu svého nazírství si nedá břitvou oholit hlavu. Po celou dobu svého zasvěcení Hospodinu nesmí přijít do styku se zemřelými. Je svatý Hospodinu po celou dobu svého nazírství.*

Hlavním rysem nazíra je tedy především svatá a zdrženlivá chování, které všem okolním lidem jasně ukazuje na přítomnost Boží svatosti uprostřed svého lidu. Jak vysoký ideál! A Samson? Stále znovu, bez ohledů na svůj úkol zjevovat Hospodinovu svatost, se zaplétá s ženami nepřátelského a nábožensky nečistého národa, dokonce se neostýchá zaplést se s jejich nevěstkami, které byly pravděpodobně zároveň pohanskými kněžkami v rámci Bohem tolik odsuzovaného kultu plodnosti.

V biblickém podání je v této nechvalné souvislosti zdůrazněno, že Samson se nechává svést žádostivostí svých očí. Pelištejské

ženy jsou krásné, bohatě ozdobené, libivé a svůdné. Samson nenapravitelně podléhá těmto svodům a opět nespoutaně a impulzivně chce uchvátit to, co je mu jako Božímu muži zapovězeno.

Možná nás zarazí úžasná Boží trpělivost a shovívavost. Samozřejmě, tehdejší morální pravidla byla ještě zcela na jiné úrovni, než jak je vnímá dnešní věřící, ale Samsonovo jednání přesto není v tomto ohledu omluvitelné. Jasně o tom svědčí rodičovské napomenutí, když se poprvé zamiluje do cizinky: Což není žádná žena mezi dcerami tvých bratří a všeho mého lidu, že si jdeš pro ženu mezi pelištejské neobřezance?

Je zde ale zároveň krásná výpověď víry: Hospodin zůstává neotřesitelně věrný svému zasvěcení, i na těchto velice křivých linkách jeho pochybného života přesto prosazuje svůj veliký plán vysvobození svého lidu. Samsona zároveň nenechává propadnout jeho osudu jako bezduchému nástroji svého plánu. Samson sám je Bohem starostlivě a milostivě vychováván.

Poslední bolestná epizoda Samsona s proradnou Dalílou dává již otevřeně najevo, že Bůh nesouhlasí s jeho neukázněným a nemoudrým jednáním. Je bolestným a pokořujícím způsobem zbaven svého zraku – očí, které jej tolikrát svedly na špatnou cestu. K tomu je potupně zotročen a zneužíván na rituálně výsměšné obřady v pohanském kultu plodnosti.

Jak hluboký pád Božího muže a neohroženého siláka! Teprve v této situaci jde Samson do sebe. Podruhé v celém dlouhém vyprávění slyšíme o jeho modlitbě. Uvědomuje si, že ne jeho síla a schopnosti, ale pouze Boží milost jej může zachránit a osvobodit. „Panovníku, Hospodine, rozpomeň se na mne...!“ Téměř zoufalý výkřik těžce zkoušeného člověka, škoda, že až v této bezvýchodné situaci. Bůh však dává najevo, že nejen velkoryse odpouští, ale že zůstává nezměnitelně věrný svým zaslíbením a svěřeným úkolům, které byly člověkem tak lehkomyslně opomíjeny.

Nádherné vyprávění o Boží nezlomné věrnosti, velkorysé shovívavosti a neustálé otcovské snaze, aby se člověk svou nemoudrostí a neposlušností nezahubil. Samson platí z lidského hlediska tvrdou daň za svou nezávanost, Bůh jej však skrze tuto krizi přivádí k slavnému vysvobození a sjednocení se sebou samým. Ať je nám Samson přímluvcem u Boha v našich nemoudrých a Bohu nevěrných životních rozhodnutích.